

ge krav, og så begyndte man rundtomkring og ikke bare i Danmark – man har det samme udtryk på en række fremmedsprog – at tale om de facto-flygtninge, nogle, der rent faktisk var ligesom konventionsflygtningene.

Så jeg tror, jeg er kommet så langt, som jeg kan, i mit forsøg på at svare på de mange spørgsmål. Det er ikke, fordi jeg tror, jeg kan svare på dem alle sammen, men jeg har jo en pligt til at prøve på at svare på alle de spørgsmål, som man stiller mig.

Kim Behnke (FP):

De 24 gange, hvor Fremskridtspartiet har skullet deltage i en finanslovforhandling, har jeg de 11 gange haft fornøjelsen at skulle være ordfører. Og når man kigger tilbage på de 11 gange, så kan man jo konstatere, at selv om der er skiftende problemer på den politiske dagsorden, som altid ligger under finanslovdebatten, så er der alligevel nogle gennemgående temaer, selv om det er over så mange år.

For det første er det sådan, at vi stadig væk i Danmark har en urimelig høj arbejdsløshed. På trods af de mange forsøg, der har været gjort gennem årene på at få nedbragt arbejdsløsheden, ja, så er det jo ikke lykkedes for nogen, uanset om det var daværende borgerlige regeringer eller nu socialdemokratisk styrede regeringer. Det er jo, fordi den medicin, der bliver brugt igen og igen, er den medicin, der hedder, at man laver lidt lapperier i det offentlige tilskud og putter nogle mennesker ud på en pareringsordning.

Op igennem 1980'erne var det efterløn. Der gik man rundt på arbejdspladserne og kiggede anklagende på de ældre medarbejdere og sagde: Nu må I forlade arbejdspladsen. Det kan ikke være rigtigt, at I er her. Vi skal have unge mennesker ind på arbejdsmarkedet. Og folk fulgte jo de politiske signaler, forlod arbejdspladserne og gik på efterløn. I disse år taler man om, at det er en katastrofe, at så mange har forladt arbejdsmarkedet, og at vi har fået en alt for lav pensionsalder, og at der slet ikke er nok unge mennesker til at fylde ud. Det er, fordi hver gang politikere, hver gang Folketinget blander sig, så går det galt.

Det har da også været tilfældet omkring statens gældsætning. På trods af de mange bortforklaringer, vi i går hørte under behandlingen af ændringsforslagene, er det jo en kendsgerning, at statens gæld aldrig har været så stor, som den er i øjeblikket. Bevares, i 1998 har vi en

forventning om, at indtægter fra salg af statslige aktier vil være med til at nedbringe statens gæld.

Et gennemgående tema over de mange år har også været, at statens, det offentliges behov og brug for ekstra penge har betydet, at man hele tiden har fundet på skatter og afgifter. Og mindstanden om ikke også den offentlige sektor er blevet større og større.

Men der er også ting, som i perioden snart har været tema og snart er gledet ud. I slutningen af 1970'erne var det et kæmpeproblem for Danmark, at vi havde et kæmpestort betalingsbalanceunderskud. Så kom der en årrække, hvor betalingsbalancen blev positiv. Men nu kan vi konstatere, at efter socialdemokratisk styre siden 1993 er man ved at have sat betalingsbalanceoverskuddet over styr, og nu står man i en situation, hvor Danmark snart får betalingsbalanceunderskud igen. Det er ikke noget at prale af. Det er faktisk flovt, at vi i en periode med højkonjunktur ikke evner at holde et plus på vores betalingsbalance i større grad, end tilfældet er.

Men uanset disse tilbagevendende temaer, ja, så er det sådan, at med hensyn til den finanslov, der reelt er til diskussion her, er man jo fra SF og helt ud til Venstre enig i 98 pct. af det, der er i finansloven. De småtterier med lidt millioner her og lidt tusinde kroner der, som vi kan få dage til at gå med at skændes om, er jo kun de allersidste procentdele af finansloven. 98 pct. af finansloven er man tværpolitisk her i Folketinget stort set enig om. Og det bliver af uforklarlige grunde udnævnt til at være ansvarlig politik. De partier, som støtter disse 98 pct. af finansloven kalder sig selv og bliver i pressen benævnt: de ansvarlige partier.

Ja, vor herre bevares! Ansvarligheden består altså i, at man har forgældet vores samfund, man har sørget for, at vi har en kæmpearbejdsløshed, vi har verdensrekord i størrelse på offentlig sektor og på størrelse af skatter. Det er det, man udnævner til at være ansvarlig politik, men når Fremskridtspartiet gennem de mange år er kommet med konkrete forslag, påpeget, at den økonomiske udvikling går i den forkerte retning, kommet med de ændringsforslag, der skal til, hvor man har sparet her og der, og givet mulighed for at få orden i økonomien, ja så bliver vi udnævnt til at være uansvarlige.

Vi hørte så sent som i går, at de ændringsforslag, Fremskridtspartiet har stillet ved denne her finanslovbehandling, er uansvarlige. Det er